

bizonyoságáért. Amikor velük vagyok, megerősödöm, és lelkesít engem annak tudata, hogy amikor másokkal vannak, sok jót tesznek és sok szolgálatot végeznek annak a Mesternek a küldötteiként, akinek hódolnak és akinek igyekeznek engedelmessé válni.

Az emberek azért tesznek jó és fontos dolgokat, mert bizonyosságuk van. Bár ez így van, bizonyosságot nyerhetünk abból is, amit teszünk. Jézus ezt mondta:

„Az én [tanom] nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem.

Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e vagy én magamtól szólok?” (János 7:16–17).

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15).

A régi Nefihez és Mormonhoz hasonlóan én sem „ismerem minden dolognak a jelentését” (1 Nefi 11:17; lásd még Mormon szavai 1:7), de hadd mondjam el nektek, amit tudok.

Tudom, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Tudom, hogy különleges Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk és Megváltónk, az Ő nevét viselő egyház feje. Tudom, hogy Joseph Smith megtapasztalta mindazt, amit az evangélium napjainkban történő visszaállítását illetően elmondott és tanított. Tudom, hogy ma apostolok és próféták vezetnek minket, és Thomas S. Monson elnök rendelkezik az életünk megáldásához és az Úr munkájának előmozdításához szükséges minden papsági kulccsal. Tudom, hogy mindannyian jogosultak vagyunk erre a tudásra, és ha küszködtök, akkor nyugodtan támaszkodhattok az ezen a konferencián a szószékről elhangzó bizonyosság igaz voltára. Ezeket a dolgokat tudom, és ezekről teszek bizonyosságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Dallin H. Oaks elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Vágy

Örök rendeltetésünk eléréséhez azokra a jellemvonásokra kell vágyunk és azokra kell törekednünk, amelyek szükségesek ahhoz, hogy örökkévaló lényekké váljunk.

Úgy döntöttem, hogy a *vágy* fontosságáról beszélek. Remélem, mindannyian belenézünk a szívünkbe, hogy eldöntsük, mire vágyunk igazán, és legfontosabb vágyainkat hogyan rangsoroljuk.

A vágyak alakítják ki a fontossági sorrendünket, ez a sorrend formálja a döntéseinket, a döntések pedig meghatározzák a tetteinket. A cselekedetben végződő vágyak határozzák meg, hogyan változunk, mit érünk el, és kivé válunk.

Először néhány hétköznapi vágyról beszélek. Halandó lényekként vannak alapvető fizikai szükségleteink. E szükségletek kielégítésének vágya irányítja a döntéseinket és határozza meg a tetteinket. Három példával szemléltetem, hogyan írják felül ezeket a vágyakat más vágyak, olyanok, amelyeket fontosabbnak tartunk.

Az első: az étel. Alapvető szükségletünk az étel, de ezt a vágyat egy időre felülírhatja egy erősebb vágy, hogy böjtöljünk.

Második: a fedél. 12 éves fiúként ellenálltam a fedél iránti vágyaknak, mert még inkább vágytam egy cserkészkövetelmény teljesítésére, mely szerint az erdőben kellett tölteni egy éjszakát. Sok fiúval egyetemben hátrahagytam a kényelmes sátrat, és az általunk

talált természetes anyagokból készítettünk fedelet és kezdetleges ágyat magunknak.

Harmadik: az alvás. Még ezt az alapvető vágyat is felülírhatja valameddig egy ennél is fontosabb vágy. Amikor fiatal katona voltam a Utah Nemzetőrségben, egy harcedzett tiszt példájából tanultam meg ezt.

A koreai háború első hónapjaiban frontszolgálatra hívták a Utah Richfield Nemzetőrség egyik harctéri tüzérségi ütegét. Ez az üteg, melynek Ray Cox kapitány parancsolt, mintegy 40 mormon férfiból állt. További kiképezés, majd máshonnan származó tartalékosok érkezése után Koreába küldték a csapatot, ahol a háború legádázabb ütközeteiben vettek részt. Az egyik csatában gyalogosok százainak közvetlen támadását kellett visszaverniük, olyan támadást, amely már lerohant és elpusztított más harctéri tüzérségi ütegeket.

Mi köze ennek ahhoz, hogy legyőzzük az alvás iránti vágyat? Az egyik kritikus éjszakán, amikor az ellenséges gyalogság az arcvonalakat áttörve benyomult az üteg által elfoglalt hátsó területekre, a kapitány sátrába vezettette a harcmezőről a telefonkábeleket, és megparancsolta az őrségben álló számos katonájának, hogy személyesen

minden órában hívják fel őt. Ez ébren tartotta az öröket, de azt is jelentette, hogy Cox kapitány álmát több tucatszor megzavarták. „Hogy volt képes erre?” – kérdeztem tőle. Válasza megmutatja a felülíró vágy erejét.

„Tudtam, hogy ha egyszer hazakerülök, találkozni fogok kisvárosunk utcáin ezeknek a fiúknak a szüleivel, és nem akartam úgy szembenézni velük, hogy fiuk azért nem tért haza, mert én parancsnokukként valamiben is kudarcot vallottam.”¹

Milyen jól példázza ez a felülíró vágy hatalmát a fontossági sorrenden

és a tetteken! Milyen hathatós példa ez mindannyiunk számára, akik felelősek vagyunk mások jólétéért – szülők, egyházi vezetők és tanítók!

A történet úgy végződött, hogy a majdnem alvás nélkül eltöltött éjszaka utáni reggelen Cox kapitány ellentámadásra vezette embereit az ellenség gyalogságával szemben. 800-nál több foglyot ejtettek, és csak két emberük sebesült meg. Coxot kitüntették a bátorságáért, útege pedig a rendkívüli hősiességért a Tüzérségi egység elnöki megemlékezésében részesült. Hélmán ifjú harcosaihoz hasonlóan (lásd Alma

57:25–26) mindannyian hazaértek.²

A Mormon könyve sok tanítást tartalmaz a vágy fontosságáról.

Miután sok órán keresztül fohászolt az Úrhoz, Énós megtudta, hogy bűnei megbocsáttak. Ekkor „[kezdet] vágyat érezni testvérei... jóléte iránt” (Énós 1:9). Ezt írta: „És... miután teljes buzgósággal imádkoztam és munkálkodtam, így szólt hozzám az Úr: Kívánságaid szerint adok neked, hited miatt” (12. vers). Figyeljétek meg, mely három dologra volt szükség az ígért áldás előtt: vágyra, munkálkodásra és hitre.

Hitről szóló beszédében Alma azt tanítja, hogy a hit kezdődhet csupán annak vágyával, hogy higgyünk, amennyiben „engedjünk, hogy ez a vágy... dolgozzon” bennünk (Alma 32:27).

A misszionárius Áron által tanított lámánita király élménye is fontos dolgot tanít a vágyról, különösen arról, hogy mi legyen a végső vágyunk. Amikor Áron tanításai felkeltették a figyelmét, a király megkérdezte: „...mit tegyek, hogy születhessek Istentől”, és „hogyan lehessen ez az örök élet”? (Alma 22:15). Áron így válaszolt: „Ha erre a dologra vágysz, ...ha minden bűnöd megbánod, és meghajolsz Isten előtt, és hittel szólítod az ő nevét, és hiszel abban, hogy megkapod, akkor megkapod azt a reménységet, amire vágysz” (16. vers).

A király ezt tette, és buzgó imában azt mondta: „...minden bűnöm-mel felhagyok, hogy megismerjelek téged..., és megszabadulhassak az utolsó napon” (18. vers). Ilyen elkötelezettség, és végső vágyának megnevezése révén imájára csodálatos válasz érkezett.

Alma próféta nagyon vágyott rá, hogy minden embernek bűnbánatot hirdessen, de be kellett látnia, hogy nem szabadna vágyania az ehhez

szükséges kényszerítő erőre, mert „egy igazságos Isten... kívánságuk szerint ad az embereknek, aszerint, hogy halálra vagy életre vezet-e az a kívánság” (Alma 29:4). Az Úr egy mai kinyilatkoztatásban is hasonlóképp kijelenti, hogy „minden embert cselekedetei szerint [ítél] majd meg, szívük vágya szerint” (T&Sz 137:9).

Vajon tényleg készen állunk rá, hogy Örök Bíránk ilyen hatalmas jelentőséget tulajdonítson annak, amire igazán vágyunk?

Sok szentírás beszél arról, hogy összefüggés van a vágyaink és a között, amit keresünk. „Aki korán keres engem, az megtalál, és nem hagyatik magára” (T&Sz 88:83). „[K]eressétek buzgón a legjobb ajándékokat” (T&Sz 46:8). „Mert aki szorgalmasan keres, az talál” (1 Nefi 10:19). „Közeledjétek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg fogtok találni; kérjétek, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitatom nektek” (T&Sz 88:63).

Nem könnyű oly módon alakítani a vágyainkat, hogy az örökkévalóság

dolgai legyenek számunkra a legfontosabbak. Kísértést érzünk rá, hogy a javak, az előkelőség, a kevélység és a hatalom világi vonósnégyesére vágyjunk. Vágyhatunk ezekre, de nem szabad a legfontosabb dolgok helyére tenni őket.

Akik leginkább javak megszerzésére vágnak, azok az anyagiasság csapdájába esnek. Nem hallgattak arra a figyelmeztetésre, hogy „ne keresd a gazdagságot, se ezen világ hiábavaló dolgait” (Alma 39:14; lásd még Jákób 2:18).

Akik előkelőségre vagy hatalomra vágnak, azoknak a bátor Moróni kapitány példáját kellene követniük, aki nem „hatalomra” vagy „a világ tiszteletére” törekedve szolgált (Alma 60:36).

Hogyan teszünk szert vágyakra? Kevesen néznek majd szembe olyan krízissel, amely Aron Ralston³ motiválta, azonban története értékes tanulságot rejt a vágyak kifejelesztéséről. Amikor Ralston Utah déli részének egyik eldugott szurdokában túrázott, hirtelen megbillent egy 3-400 kilós szikla, melynek következtében a jobb

karja beszorult a sziklahasadékba. Öt magányos napon át küzdött, hogy kiszabadítsa magát. Amikor már majdnem feladta és elfogadta a halált, látomásban látta, amint egy három éves fiú hozzászalad, és ő bal karjával felkapja. Megértette, hogy jövőbeli fiát látja látomásban, és ez biztosítja őt arról, hogy életben maradhat, ezért Ralston összeszedte a bátorságát, hogy drasztikus cselekedettel megmentse az életét, amíg még van hozzá ereje. Beszorult jobb karjában eltört két csontot, majd elővette a kését, és levágta ezt a karját. Ezután minden erejét összeszedve megtette a segítséghez vezető 8 kilométert.⁴ Micsoda példája ez a mindennek feletti vágy erejének! Ha előttünk van az, amivé válhatunk, rendkívül megnövekszik a vágyunk és a tetterőnk.

Legtöbbünk nem néz majd szembe ilyen végletes krízissel, de mindannyian szembenézünk lehetséges csapdákkal, amelyek elállják az örök rendeltetésünkhöz vezető utat. Ha elég mélyek az igazlelkű vágyaink, akkor azok készítésével kiszabadítjuk magunkat az örök fejlődésünket gátló függőségekből, illetve más bűnös szorításokból és értékrendekből.

Ne felejtjük el, hogy az igazlelkű vágyak nem lehetnek felszínesek, lobbanékonyak vagy ideiglenesek. Mélyről jövőnek, rendíthetetlennek és állandónak kell lenniük. Ezzel a motivációval aztán arra az állapotra fogunk törekedni, amelyet Joseph Smith próféta írt le, vagyis amikor „elveszít[ünk] minden vágyat arra, hogy bűnt kövess[ünk] el”⁵. Ezt viszont csakis egyénileg határozhatjuk el. Neal A. Maxwell elder ezt mondta:

„Amikor azt mondjuk valakiről, hogy már nem vágyik a bűnre, akkor senki más, csakis ő dönthetett úgy tudatosan, hogy elhagyja a helytelen vágyakat, mert készen áll minden

bűnével felhagyni, hogy megismerje Istent.

Amire tehát kitartóan vágyunk, idővel azzá leszünk, és azt kapjuk majd az örökkévalóságban is.”⁶

Bármennyire fontos teljesen elhagyni a bűn iránti vágyat, az örök élet többet követel ennél. Örök rendelkezésünk eléréséhez azokra a jellemvonásokra kell vágyunk és azokra kell törekednünk, amelyek szükségesek ahhoz, hogy örökkévaló lényekké váljunk. Például az örökkévaló lények mindenkinek megbocsátanak, akik megbántották őket. Mások jólétét helyezik a sajátjuk elé. És Isten minden gyermekét szeretik. Ha ez túl nehéznek látszik – és bizonyára egyikünknek sem könnyű –, akkor kezdjük azzal, hogy vágyunk ezekre a jellemvonásokra, és szerető Mennyei Atyánkat szólítjuk, hogy segítsen nekünk az érzéseinkben. A Mormon könyve azt tanítja nekünk: „Imádkozzatok tehát, ...szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak” (Moróni 7:48).

Befejezésként még egy példáját említeném a vágyak, és ennek minden férfi és nő esetében elsődlegesnek kell lennie – azoknak is, akik jelenleg házasok, és azoknak is, akik egyedülállóak. Mindenkinek arra kell vágyania és komolyan azon kell igyekeznie, hogy az örökkévalóságra biztosítsa a házasságát. Akik már templomi házassággal rendelkeznek, tegyenek meg mindent annak megőrzéséért! Akik egyedülállóak, vágyjanak templomi házasságra, és tegyenek érte jelentős erőfeszítéseket! A fiatalok és a fiatal egyedülállók álljanak ellen annak a politikailag elfogadott, de örökkévalóan téves elképzelésnek, mely kétségbe vonja a házasság és a gyermekvállalás fontosságát.⁷

Egyedülálló férfiak, kérek, gondoljátok át ennek a levélnek a kihívását, amelyet egy nőtestvér írt. Hozzánk folyamodott „Isten igazlelkű leányai nevében, akik őszintén érdemes segítőtársat keresnek, de úgy tűnik, hogy a férfiakat elvakítja és megzavarja az, hogy nem tudják, az ő feladatuk-e megkeresni Mennyei Atyánk e csodálatos, kiváló leányait, majd udvarolni nekik, és készen állni az Úr háza szent szövetségeinek megkötésére és betartására”. Levele végén ezt írta: „Van sok egyedülálló utolsó napi szent férfi, aki szívesen randevúzunk és érzi jól magát, de egyáltalán nem vágyik rá, hogy bármi képp elkötelezze magát.”⁸

Biztos vagyok benne, hogy vannak olyan buzgón kereső fiatal férfiak, akik szeretnék, ha hozzáfűzném ehhez, hogy vannak olyan fiatal nők, akik sokkal kevésbé vágnak méltó házasságra és gyermekekre, mint karrierre és egyéb halandó eredményekre. A férfiaknak és a nőknek is igazlelkű vágyakra van szükségük ahhoz, hogy az örök élet felé haladjanak.

Ne felejtjük el, hogy a vágyak alakítják ki a fontossági sorrendünket, majd ez a sorrend formálja a

döntéseinket, a döntések pedig meghatározzák a tetteinket. Ezenkívül pedig a tetteink és a vágyaink révén válunk valakivé, legyen az igaz barát, tehetséges tanár, vagy olyan ember, aki kiérdemli az örök életet.

Tanúbizonyosságot teszek Jézus Krisztusról, akinek szeretete, tanításai és engesztelése lehetővé teszi mindezt. Azért imádkozom, hogy mindenkifelett vágyjunk arra, hogy olyanná válhassunk, mint Ő, és egy napon a jelenlétébe visszatérve élvezhessük az Ő örömeinek teljességét Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ray Cox, interview by author, Aug. 1, 1985, Mount Pleasant, Utah, confirming what he told me in Provo, Utah, circa 1953.
2. Lásd Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “Self-Propelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, back cover; *Miracle at Kaplyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. Lásd Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 219.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Lásd Julie B. Beck, “Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahona*, Mar. 2011, 32–37.
8. 2006. szept. 14-én kelt levél.